

„Len” – recenzja spektaklu Teatru Atofri

Już trzeci raz w ostatni weekend stycznia na całym świecie obchodzono Small Size Days, święto najmłodszych dzieci, ich rodziców i artystów, którzy tworzą sztukę dla maluszków. Ideą wydarzenia jest przypominanie społeczeństwu, że kultura stanowi istotny element życia człowieka od chwili narodzin, natomiast dorośli mają obowiązek umożliwienia dzieciom dostępu do sztuki.

Teatr Atofri brał udział w akcji od pierwszej edycji, więc nie mogło go zabraknąć także tym razem. Na poznańskiej Scenie Wspólnej, gdzie co roku odbywa się to wydarzenie, Beata Bąblińska i Monika Kabacińska zaprezentowały najnowszy spektakl pt. „Len”.

Artystki przywitały widzów w foyer dźwiękami wygrywanymi na melodyce. Gestem zachęciły dzieci do chwycenia Inianego sznurka. Wprowadziły na widownię. Posługując się ruchem i dźwiękiem, w spektaklu nie pada ani jedno słowo, dokonały rzeczy niebywałej – sprawiły, że rozbrykane maluszki, które chwilę wcześniej ganiały się i skakały, na pół godziny zamarły w bezruchu. Sporadycznie wydawały westchnienia zdziwienia i zachwytu. Raz po raz dzieliły się spostrzeżeniami. Na widowni można było usłyszeć pojedyncze wyrazy: wiatraczek, ścianka. Sukces utrzymania uwagi publiczności tkwi w konstrukcji i klimacie spektaklu.

Sztuka dzieli się na trzy części, stanowiące spójną całość. Każdą z nich wyróżnia inny rekwizyt, melodia, kolor. W pierwszej scenie artystki ogrywiają pęczki Inu. Melodie improwizują głosem. Przedstawiają historie o tym, jak roślina rośnie, zakwita, zostaje ścięta. W tle sceny wisi patchworkowa tkanina. Czarny materiał przesuwają podobnie do rolety i kolor częściowo zmienia się na niebieski, jak pola Inu. Opowieść w drugiej części snuta jest wokół nici. Aktorki wypruwają sznurki z patchworku i w tańcu prezentują ich przygody, którymi rozśmieszają widzów. Nici w wyobraźni zmieniają się w liny na statku. Śpiewowi towarzyszy dźwięk melodyki. Tkanina w głębi sceny staje się cała niebieska, niczym morze lub niebo w pogodny dzień. Melodyka znika. Artystka gra na skrzypcach. Motywem przewodnim trzeciego wątku są nasiona i Iniane płótno. Gdy aktorki wspólnie szarpiają materiał, dorośli mają etnograficzne skojarzenia z dawnym zwyczajem „wyciągania” upranych prześcieradeł i obrusów, a maluszki archeologiczne, „szkielet dinozaura” – słyhać na widowni dziecięcy głos. W tej sekwencji artystki kostium pomysłowo potraktowały jako rekwizyt. Tańczą, wywijając Inianymi sukienkami. Atmosfera figli, zabawy i radości towarzyszy wszystkim częściom sztuki.

W spektaklu jest jeszcze jeden bohater, który przykuwa uwagę publiczności – migający jaskrawymi światełkami looper. Artystki umieściły urządzenie w przestrzeni działań aktorskich, w głębi sceny. Korzystają z niego, gdy śpiewają lub grają na instrumentach. Przetwarzają dźwięki, zapętłają melodie, wzbogacają warstwę muzyczną. Tak stworzona muzyka podkreśla cykliczność procesów zachodzących w naturze.

Spektakl kończy zaproszenie maluszków do wspólnej zabawy. Śmiech towarzyszy wysypywaniu, rozsypywaniu, przesypywaniu nasion Inu. Dzieci mogłyby tak w nieskończoność, ale dźwięk melodyki poprowadził je do foyer, gdzie czekały kolejne atrakcje Small Size Days.

Maria Maczuga

Len

reżyseria i muzyka: Beata Bąblińska, Monika Kabacińska

scenografia: Anna Brandys, Karolina Grzeszczuk

kostiumy: Elżbieta Cios

współpraca artystyczna: Bogdan Żyłkowski

występują: Beata Bąblińska, Monika Kabacińska

światła: Agnieszka Nowacka

Teatr Atofri

wiek dzieci: 1-6 lat

2017

<http://qlturka.pl/2017/01/31/len-recenzja-spektaklu-teatru-atofri/>